

BINNENLANDSE VEILIGHEIDSDIENST

MAANDOVERZICHT

No.1-195 7

V E R T R O U W E L I J K

Maandoverzicht no. 1 - januari 1957.

167

(Tijdvak 1-1-'57 t/m 31-1-'57)

I N H O U D

I. <u>Communisme Internationaal.</u>	blz. 1 - 8
Pogingen Sowjet-Unie om met bijstand van China de eenheid in het Socialistische kamp te herstellen.	1 - 5
Vermaan van Peking aan Belgrado	2 - 4
CHROESTSJOW als "stalinist"	4 - 5
Hardere koers van het internationale communisme	5
Bilaterale conferenties van "keiharde" leiders.	5 - 6
PCF en PCI onderling afwijkend t.o.v. het TITO-regiem .	6
Zitting Centraal Comité CPSU; straffere econ.coördinatie	7
II. <u>Activiteiten van de CPN en haar hulporganisaties.</u>	8 - 32
Nasleep Hongaarse kwestie nadelig voor CPN-relaties met andersdenkenden	8
De communisten en de Vredesbeweging in Nederland.	9
De GROOT attaqueert het "sociaal-pacifisme" en De Derde Weg.	9
CPN-partijsecretaris over het Joodse vraagstuk	10
De ongunstige positie van het partijdagblad "De Waarheid".	12 - 13
Sonja PRINS uit "Politiek en Cultuur" als red.secretaresse.	14 - 15
Reorganisatie buurt- en bedrijfsafdelingen CPN	15 - 16
Nederlandse Vredesraad, opvallende mutaties, leidende rol van de CPN uitgespeeld?	18
Pogingen om "Vredesacties" alsnog te bundelen tegen de Duitse herbewapening	19
Voortdurende organisatorische moeilijkheden EVC	27
EVC wil actie-comité's op brede basis	28
Internationale verbindingen EVC	30 - 31
III. <u>Activiteiten van Indonesiërs, Chinezen, West-Indiërs etc.</u>	32 - 33
Getemperde Indonesische activiteit in Nederland	32

Agenda.

Overzicht stakingen januari 1957.

HOOFDSTUK I - COMMUNISME INTERNATIONAAL.

De eenheid in het communistische blok.

De Sowjet-Unie heeft bij haar jongste pogingen om de eenheid in het socialistische kamp te herstellen niet tevergeefs een beroep gedaan op de medewerking van de grote bondgenoot China. De door CHROESTSJOW in februari 1956 geforceerde Stalin-ontluistering bracht grote verwarring en moeilijkheden met zich mee. Bij de pogingen tot oplossing van alle daaruit voortgekomen kwesties, waarbij het veilig stellen van de internationale solidariteit der communisten bovenaan kwam te staan, kan het Kremlin thans mede steunen op Peking. De leiders daarvan schenen aanvankelijk dichter bij sommige naar meer zelfstandigheid strevende Oost-Europese satellieten dan bij de Sowjet-Unie te staan. Hierin kwam eind december 1956 een radicale ommekeer.

De Chinese premier CHOU EN-LAI onderbrak in januari j.l. een diplomatieke goodwill-reis in Zuid-Oost Azië voor een bespreking met de Russische leiders en een ontmoeting met hoge communistische functionarissen in Warschau en Boedapest.

Ideologisch kan de Sowjet-Unie onder de huidige omstandigheden een internationaal-politiek invloedrijke bondgenoot als de Chinese Volksrepubliek node ontberen. China kan het op zijn beurt nog niet stellen buiten omvangrijke materiele hulp van Rusland bij de opbouw van zijn zware industrie.

De Sowjet-leiders hebben de nog in november t.a.v. het Russische optreden in Hongarije kritisch gestemde Chinese communisten kennelijk kunnen overtuigen van de dringende noodzaak gezamenlijk op te treden tegen een verdere ontwrichting van het socialistische kamp, waarbij moet hebben gegolden, dat Peking zelf in de kortste tijd grote materiele schade zou lijden bij een uiteenvallen van het Sowjet-blok.

Zoals reeds vroeger vermeld had Peking zich nog op 2-11-1956 in een partijverklaring misprijzend uitgelaten over bepaalde Russische gedragingen ten opzichte van de satellieten (het zogenaamde

grote mogendheden-chauvinisme). Tot in het jongste verleden trachten zowel Moskou als Belgrado en Warschau elk voor zich de indruk te vestigen dat zij met hun partijlijn konden steunen op gelijkgezinde politieke opvattingen van de Chinese Communistische Partij.

In de Sowjet-Unie zelf waren er begin november 1956 wat duidelijker tekenen van politieke verandering. Het Presidiumlid SUSLOW liet zich als officieel redenaar op 7-11-1956 bij de oktober-revolutie-herdenking te Moskou, al was het dan gereserveerd, prijzend uit over de politieke talenten van Stalin. Nochtans heeft de Sowjet-pers de dag van Stalins geboorte (21 december 1879) in 1956 stilzwijgend voorbij laten gaan.

Op 29 december verscheen in het communistische "Volksdagblad" te Peking een omvangrijke publicatie getiteld: "Nogmaals over de historische ervaring van de dictatuur van het proletariaat", de neerslag van een discussie in het Politiek Bureau van de Chinese Communistische Partij.

De Sowjet-pers drukte de tekst ervan reeds enkele dagen later af, een vanzelfsprekende reactie gelet op de voor Moskou gunstige inhoud van het Chinese partijdocument, waarin wordt aangedrongen op de versterking van de internationale solidariteit van het proletariaat, met de Sowjet-Unie in het centrum.

Terwille van de belangen der gemeenschappelijke zaak van het proletariaat van verschillende landen, ten behoeve van de gemeenschappelijke afweer van het offensief van het imperialistische kamp, met de Verenigde Staten aan het hoofd, tegen het socialisme, terwille van de gemeenschappelijke opbloei van economie en cultuur van alle socialistische landen, aldus een passage uit het Chinese artikel, moest ook in de toekomst de solidariteit van het internationale proletariaat rond de Sowjet-Unie worden versterkt.

Vermaan aan kameraad TITO.

Rechtstreeks en indirect wordt op verschillende plaatsen in het artikel van het Chinese "Volksdagblad" scherpe kritiek op Belgrado uitgeoefend. Kameraad TITO en andere leidende kameraden van de Joego-Slavische Communistenbond zouden in hun recente redevoeringen tegenover de fouten van Stalin en de vraagstukken, die daar-

mee samenhangen, geen objectief standpunt hebben ingenomen. TITO had als mikpunt voor zijn aanvallen op vele communistische partijen het zgn. "stalinisme" en de zgn. "stalinisten" gekozen en verklaard, dat het er op het ogenblik om ging of de "door Joego-Slavië aangegeven koers" dan wel de "stalinistische koers" overwint. Dit standpunt is volgens Peking onjuist. Zoiets kan in de communistische beweging alleen maar scheuringen veroorzaken.

Het is duidelijk, zo wordt verder opgemerkt, dat de Joegoslavische kameraden buiten hun boekje gegaan zijn. Zelfs al bevat hun kritiek op de zuster-partijen een zekere redelijke kern, dan zijn hun uitgangspunt en de door hen gebruikte methoden toch vreemd aan de principes van een kameraadschappelijke discussie.

Stalin's betekenis.

De Chinese partijleiding heeft zich, blijkens het artikel, vrij diepgaand bezig gehouden met de Stalin-kwestie. De overleden dictator komt er daarbij ondanks de tegen sommige van zijn praktijken geopperde bezwaren goed af.

Als wij, zo wordt gezegd, alle aspecten van dit vraagstuk voor ogen houden, dan kunnen wij slechts zeggen, dat "stalinisme" in de eerste plaats communisme, marxisme-leninisme is.

En verder wordt dan opgemerkt: ofschoon een felle belichting van deze fouten (van Stalin), voor het corrigeren ervan, in bepaalde gevallen nodig is, moeten deze fouten, om de juiste beoordeling mogelijk te maken en de vorming van onjuiste begrippen bij de mensen te voorkomen, op de juiste wijze worden belicht. Wij zijn van mening, dat, als de fouten van Stalin naast zijn verdiensten geplaatst worden, de fouten op het tweede plan blijken te staan.

Hongarije en Polen.

De Chinese verklaring wijdt ook uit over de gebeurtenissen in Hongarije en Polen. In dit verband wordt kritiek uitgeoefend op de houding van communistische intellectuelen in sommige landen op het kritieke ogenblik, toen Hongarije aan de tweeklansprong stond van revolutie en contra-revolutie, van socialisme en fascisme, van vrede en oorlog.

Peking plaatst zich hierbij onvoorwaardelijk achter "de gerechtvaardigde acties" van de Sowjet-Unie. Opgemerkt wordt, dat die "socialisten", die zwetsen over een democratie los van de dictatuur van het proletariaat, in feite optreden aan de kant van de bourgeoisie tegen het proletariaat; in feite in het krijt treden voor het kapitalisme en tegen het socialisme, ofschoon wellicht velen van hen zich hiervan niet bewust zijn.

Anderzijds wordt het accent gelegd op de geldigheid van het beginsel, dat de communistische partijen betrekkingen op gelijke voet met elkaar onderhouden en door waarachtige en niet-formele beraadslagingen een eenheid van opvattingen bereiken om hun solidariteit sterker te doen worden.

Het marxisme-leninisme, aldus wordt gesteld, heeft zich altijd zonder voorbehoud uitgesproken voor de verbinding van het proletarische internationalisme met het patriottisme van ieder volk. Er wordt echter in de verklaring betoogd, dat zowel de grote als de kleinere communistische landen en partijen dit patriottisme en nationalisme niet boven de internationale verbondenheid mogen stellen. In Moskou heeft de Chinese premier CHOU EN-LAI verklaard, dat de Sowjet-Unie in het centrum van het internationale communisme staat. Blijkens de later uitgegeven gemeenschappelijke Chinees-Poolse Verklaring, die te Warschau werd ondertekend, heeft China's premier ook van de andere opvattingen over de gelijkheid van de communistische partners getuigd.

Voor de toekomstige ontwikkeling van het communistische beleid is het zeker van belang, dat nogeens herinnerd is aan "de pogingen van de Sowjet-regering" ter verbetering van de betrekkingen tussen de Sowjet-Unie en Joego-Slavië, aan de Verklaring van de regering van de Sowjet-Unie van 30 oktober 1956 en aan de besprekingen van de Sowjet-Unie met Polen in november 1956. Gesteld wordt dat de CPSU en de Sowjet-regering hiermede een beeld geven van de vastbeslotenheid om de vroeger begane fouten in de buitenlandse politieke betrekkingen definitief te corrigeren.

Het behoeft niet te verbazen, dat de communistische partijleidingen in West-Europa, ook die in Nederland, hun ingenomenheid met deze publicatie hebben betuigd door haar in extenso te verbreiden. De opzet om een halt toe te roepen aan de déstalinisatie en terug te

karen naar een meer orthodoxe communistische politiek, die nochtans geen zichtbaar geweld aan de vernieuwingen sedert het XXe CPSU-congres aandoet, treedt er duidelijk in aan het licht.

CHROESTSJOW's nieuw geluid.

Tijdens een nieuwjaarsontvangst op het Kremlin merkte de eerste partijsecretaris van de CPSU o.m. op, dat, "wanneer er sprake is van een zich teweer stellen tegen de vijanden van het communisme wij allen stalinist zijn". De toespraak, waarin deze woorden voorkwamen, werd niet in de Sowjet-pers vermeld. De Russische bevolking kreeg echter op 18 en 19 januari j.l. via radio en pers de eerste bevestiging van de politieke zwenking, die het Kremlin ten opzichte van de Stalin-ontluistering en enkele andere belangrijke kwesties heeft gemaakt.

CHROESTSJOW hield op 17 januari 1957 op de Chinese ambassade te Moskou een toespraak bij gelegenheid van het bezoek van premier CHOU EN-LAI. De term stalinist, die het Westen als een scheldwoord had bedoeld, was, zo merkte CHROESTSJOW aldaar op, evenals Stalin zelf niet te scheiden van de ere-titel communist.

Het bezoek van de Chinese premier aan de USSR werd afgesloten met een gemeenschappelijke verklaring d.d. 19-1-1956. Hierin is "een onverbrekkelijk bondgenootschap" tussen beide communistische mogendheden bevestigd. Nogmaals werd gewezen op de noodzaak van een gesloten eenheid in het socialistische kamp op grondslag van het proletarische internationalisme. De buitenlandse politiek van beide landen zal, aldus die verklaring, op de vreedzame coëxistentie gebaseerd blijven met verweer tegen alle provocaties, die de vrede bedreigen en het oorlogsgevaar vergroten. Als zodanig werd de Amerikaanse politiek t.a.v. het Midden-Oosten, de zgn. Eisenhower-doctrine, gelaakt.

Zoals bekend wil Amerika daarmee de landen in het Nabije Oosten desgewenst militair helpen bij het afweren van communistische agressie.

Hardere lijn.

Begin januari kwamen vertegenwoordigers van de Sowjet-Unie, Tsjecho-Slowakije, Bulgarije, Roemenië en Hongarije te Boedapest bij

een om economische en politieke kwesties te bespreken. Polen was daarbij niet tegenwoordig evenmin als het buiten het volksdemocratische blok staande Zuid-Slavië. Terstond na dit overleg, dat kan worden gezien als een inbreuk op een vroegere belofte om voortaan geen besprekingen meer te voeren in een soort Kominform-verband, greep het regime van Janos KADAR terug naar een onverzoenlijk beleid. Het paste sindsdien weer typisch stalinistische onderdrukkingsmethoden op de bevolking toe. In het algemeen kan geconstateerd worden, dat de communisten internationaal een hardere politiek voeren.

Bilaterale conferenties.

Andere aanwijzingen voor een verscherpte politiek boden de resultaten van enige later in januari gehouden conferenties, enerzijds tussen de Tsjechen en Oost-Duitsers (SED), anderzijds tussen Franse partijvertegenwoordigers en Tsjechische communistenleiders. Hier was kennelijk sprake van een contactopname tussen de "keiharden" onder de communisten, lieden, die maarschalk TITO in zijn rede te Pula had gedoodverfd als stalinisten. Deze conferenties vonden plaats na de gebeurtenissen in Polen en Hongarije en na het zich opnieuw toespitsen van het conflict tussen Moskou en Belgrado.

TITO heeft in het huidige stadium van de ontwikkeling enige malen aan de Franse Partij laten weten voorshands geen prijs te stellen op het ontvangen van een PCF-delegatie, die de betrekkingen van vriendschap met het TITO-regime zou moeten proberen te hervatten. In tegenstelling daarmee staat de vriendschappelijke relatie, die over en weer tussen de Italiaanse communisten en de Joegoslavische Communistenbond wordt onderhouden. Een PCI-delegatie, geleid door LONGO, de eerste man na TOGLIATTI, bezocht Belgrado. De Joegoslaven zonden op hun beurt een afvaardiging naar het begin december j.l. gehouden 8ste Partijcongres der PCI. Deze delegatie uit Belgrado maakte, evenals voorheen de Italiaanse in Zuid-Slavië, daarna een rondreis door Italië waarbij besprekingen met vele lagere partij-instanties werden gevoerd.

Uit dit alles blijkt wel, dat de Italiaanse communisten ten opzichte van Joego-Slavië een van hun Franse collega's afwijkende gedragslijn volgen.

Tussen de Franse en de Italiaanse CP-leidingen is er van oudsher concurrentie zoal geen machtsnauwer geweest, wie van haar de meeste politieke invloed zou kunnen uitoefenen in de kring van grotere en kleinere zuster-partijen in West, Midden-en Zuid-Europa..

De grootste partij van het Europese vasteland na de CPSU, te weten de Italiaanse, voert momenteel nog steeds een beleid dat ruimte laat voor structurele veranderingen in het communisme, zoals die bijvoorbeeld de Polen en Zuid-Slaven voor ogen staan.

De Franse partijleiders hebben zich - mogelijk als tegengest - juist nauwer aaneengesloten met de evenals zij sterk op Moskou ingestelde machthebbers te Praag en Pankow. In deze drie partijen danken de top-figuren tot dusverre hun macht en aanzien aan een op stalinistische leest geschoeid politiek beleid. Zowel de Tsjechen, de Oost-Duitsers als de Fransen beschikken, vergeleken bij de andere CP'en, over een harde communistische partijkern. Van oudsher kunnen deze partijen werken met een goede organisatorische apparatuur. Het kader is gedisciplineerd en wordt door de leiding betrouwbaar geacht, ook in tijden van grote druk en spanning.

De huidige politieke ontwikkeling in de Sowjet-Unie heeft hun gezag versterkt. In het bijzonder is de invloed van de Tsjechen binnen het communistische kamp vergroot.

Zitting CC/CPSU.

De economische lasten waaronder het Sowjet-blok tengevolge van de moeilijkheden in de satelliet-staten meer dan ooit gebukt gaat, kwamen in de besluiten van het Centraal Comité van de CPSU, dat in de tweede helft van december j.l. vergaderde, duidelijk aan het licht. Binnenslands kan de USSR niet ontkomen aan de toenemende verlangens der bevolking naar meer welvaart en betere behuizing.

Moskou heeft aan de noodlijdende satellieten enorme bedragen (2 miljard roebel) moeten lenen om acute economische ineens stortingen te voorkomen. Deze last drukt uiteindelijk op de werkers in Rusland. De Sowjet-leiding heeft het economische bestel van het land thans grondig herzien en zijn toevlucht genomen tot een straffe economische coördinatie. Het ^{lid} van het Presidium van het CC der CPSU, PERVOECHIN, is thans met grote volmachten bekleed als de nieuwe voorzitter van het economische plan-bureau binnen de regering der USSR. Hij moet met zijn medewerkers een weg vinden om zowel de zware industrie van de Sowjet-Unie te versterken, als meer armslag te geven aan de productie van consumptie- en verbruiksgoederen en de volkshuisvesting in sneller tempo te verbeteren.

HOOFDSTUK II - ACTIVITEIT VAN DE CPN EN HAAR HULPORGANISATIES.

De CPN.

Doorwerking van de kwestie Hongarije.

Het Russische ingrijpen in de Hongaarse opstand, heeft voor de CPN - afgezien van de moeilijkheden intern - zwaarwegende gevolgen gehad. De verhouding van de partij tot de kring van min of meer met het communisme sympathiserende of neutraal ten opzichte van de tegenstelling Oost en West ingestelde personen werd er ongunstig door beïnvloed. De in dat milieu gegeven openlijke tekenen van afkeuring en veroordeling van het gewelddadige optreden der Russen en de afwijzing van het CPN-standpunt in deze, hebben een zekere ontgoocheling bij de partijleiding teweeg gebracht.

Dit gevoel van teleurstelling leidde tot scherpe verwijten o. a. aan het bestuur van de neutralistisch ingestelde vredesbeweging "De Derde Weg". Zoals bekend had het partijbestuur in "De Waarheid" van 15 december j.l. bij monde van Paul de GROOT de voormannen van "De Derde Weg" ervan beschuldigd, door hun optreden in de praktijk alléén de belangen van de koloniale agressors te dienen.

De houding van de hier bedoelde neutralisten en sympathisanten gaf Paul de GROOT mede aanleiding tot het schrijven van een reeks artikelen. Het eerste daarvan verscheen in "De Waarheid" van 24 december, het zesde in het nummer van 26 januari j.l., alle onder de verzamelpop "De levende waarheid van het Leninisme".

Ook in deze artikelen heeft de algemeen-secretaris van de CPN de strijd aangebonden tegen de aanhangers van "De Derde Weg". Hij schreef in het openingsartikel:

"Wij werden op 4 november in volle omvang geconfronteerd met de naakte inhoud van het sociaal-pacifisme, met de ware betekenis van de geweldloze richting van "De Derde Weg" en andere verdunde oplossingen ervan onder aanhangers van de vredesbeweging, onder sympathiserenden en ook leden van de Communistische Partij".

Deze woordkeus mag tekenend worden geacht voor De GROOT's goedstoestand tijdens het schrijven van dit artikel. Bij hem overheerste toen kennelijk het gevoel, dat in de strijd voor de vrede samenwerking met andersdenkenden en ideologisch niet vast in hun schoenen staande figuren in feite niet langer mogelijk was.

Het vasthouden aan een dergelijke opvatting zou het voortbestaan van de Nederlandse Vredesraad hebben kunnen bedreigen.

Op 19 januari j.l. gaf De GROOT echter blijk van een gewijzigde visie. Op die datum schreef hij voorop te stellen, dat de communisten samenwerking van alle voorstanders van de vrede noodzakelijk achten. Een dergelijke samenwerking, zo constateerde De GROOT dan, is - ook al liggen de ideologische uitgangspunten nog zo ver uit elkaar - onmisbaar, teneinde gezamenlijk de onmiddellijke, nauwkeurig omliggende doelstellingen in het belang van de vrede te verwerkelijken, zoals vermindering van de bewapening, verbod van de atoomproeven en atoomwapens en terugdringing van de Duitse Wehrmacht.

Deze ontwikkeling in het denken van De GROOT ten aanzien van de mogelijkheden van samenwerking tussen communisten en niet-communisten in de vredesbeweging, heeft haar weerslag gevonden in de gang van zaken bij de Nederlandse Vredesraad.

Hoewel in de hierbedoelde artikelenreeks andere onderwerpen zoals het Jodenvraagstuk, Hitler-Duitsland e.d. werden aangesneden, vormen de leerstellige verdediging van het Russische optreden in Hongarije en de veroordeling van "het sociaal-pacifisme", dat zich op het standpunt van geweldloosheid stelt, het hoofdthema van de beschouwingen van Paul de GROOT.

Juist dit door hem verfoeide "sociaal-pacifisme", dit afwijzen van alle geweld - ook het communistische - had zijn pen tegen "De Derde Weg" in beweging gebracht. Zijn opvatting over de juiste wijze van strijdvoeren voor het behoud van de vrede kwam in een andere alinea van hetzelfde "Waarheid"-artikel naar voren.

De gemeenschappelijke propaganda en de concrete stakingsactie, demonstraties e.d. van alle vredes-voorstanders in de wereld, zo betoogde De GROOT, kunnen slechts de oorlog tegenhouden wanneer zij gecombineerd worden met de revolutionaire en desnoods militaire actie van de socialistische landen tegen het regime dat de oorlog verwekt.

Laat ons, aldus ging hij verder, onder onze omstandigheden, onze taak vervullen voor hetzelfde doel. Hiertoe behoort het verdrijven van de nevels van het "sociaal-pacifisme", van de weë opiumwolk en drogredenen uit de hoofden van onze landgenoten, die de vrede liefhebben, doch de weg erheen nog niet gevonden hebben.

In het zesde artikel ("Waarheid" 26-1-'57), handelend over "Het Joodse vraagstuk", ontkende De GROOT in navolging van Lenin het bestaan van een Joods ras of een Joods volk. Hij vatte de stelling van het Leninisme betreffende het Joodse vraagstuk als volgt samen:

- a. het bestaan van een Joods ras en een Joods volk is een mythe die elke wetenschappelijke grondslag mist;
- b. apartheid der Joden, het instandhouden van een nationale joodse cultuur, voert terug naar de middeleeuwen;
- c. assimilatie bevordert de vooruitgang en de uiteindelijke oplossing van het Joodse vraagstuk.

Deze visie van Lenin, wordt volgens De GROOT door de NAVO-propagandisten slechts bestreden om de eenheid in de strijd voor de vrede tegen te werken en het klassebewustzijn der Joodse arbeiders en de progressieve tendenzen bij het intellect door een verhit nationalisme en chauvinisme te vertroebelen.

Mogelijk is dit artikel van Paul de GROOT een reactie op een publicatie in "De Groene Amsterdammer". Het zou mede beïnvloed kunnen zijn door de kennisname van een nogal geruchtmakend verslag van een Engelse partijdelegatie die enige maanden terug de USSR heeft bezocht.

"De Groene Amsterdammer" van 5 januari 1957 publiceerde onder de titel, "Welk lot wacht de Joodse cultuur in de Sowjet-Unie", een artikel van L.FUKS. Kort samengevat betoogt de schrijver daarin dat het de Joden in het huidige Rusland, - in tegenstelling tot de periode tussen de beide wereldoorlogen - onmogelijk wordt gemaakt een eigen cultuur te ontwikkelen en zich als Joden uit te leven.

Een delegatie van de Britse Communistische Partij, die in oktober 1955 een bezoek bracht aan de Sowjet-Unie, kwam, blijkens een in het Engelse communistische weekblad "World News" gepubliceerd verslag, tot de conclusie dat de Joden in de Sowjet-Unie, in het bijzonder in de jaren 1949-1952 op misdadige wijze zijn vervolgd. Dit rapport verwekte in de Britse partij nogal enige opschudding.

Het Leninistische college van De GROOT over het Joodse vraagstuk, dat in "De Waarheid" van 26 januari j.l. werd gegeven, kan mogelijk mede worden gezien als een overijlde poging om de Sowjet-Unie ook in de kwestie van de tegen de Joden begane misdaden te verdedigen.

Hongarije-acties in verenigingen van onderwijzers en journalisten.

Zoals bekend hebben reeds onmiddellijk na de gebeurtenissen in Hongarije enige verenigingen, zoals het Nederlandse PEN-Centrum en de Vereniging van Letterkundigen zich ernstig bezig gehouden met de vraag of het wenselijk was de communisten uit hun midden te verwijderen. Het aan de orde stellen van deze kwestie heeft in de betrokken verenigingen en daarbuiten enige beroering gewekt.

Vooraf de communisten hielden zich intens met de zaak bezig en in het partijdagblad verschenen felle artikelen over deze aangelegenheden.

Van meer recente datum zijn de pogingen van de Nederlandse Onderwijzersvereniging (NOV), de Nederlandse Unie van Speeltuin Organisaties (NUSO) en de Nederlandse Journalisten Kring (NJK), om hun gelederen van communisten te zuiveren. Ook hierover gingen de communisten fel te keer. De NOV en de NUSO moesten het daarbij in het bijzonder ontgelden.

Op de algemene vergadering van de NOV (eind december 1956 gehouden) werd een door het hoofdbestuur voorgestelde motie met grote meerderheid van stemmen aangenomen, waarin werd vastgelegd dat de NOV geen prijs stelt op het lidmaatschap van hen die tevens lid zijn van de CPN. Ongetwijfeld is hieruit de felle toon te verklaren waarin de sindsdien in het partijdagblad over de NOV verschenen artikelen gesteld zijn. Deze publicaties leggen verband tussen de slappe houding die - zoals de communisten beweren - door het NOV-hoofdbestuur wordt aangenomen t.a.v. de salariëring van de onderwijzers en de poging de communistische leden uit de vereniging te sluiten.

Ook de anti-communistische actie in de NUSO was voor "De Waarheid" aanleiding fel van leer te trekken tegen het bestuur van deze organisatie.

Waarheidsverslaggever naar Hongarije.

Van 29 december 1956 af publiceerde "De Waarheid" - in een tijdsbestek van bijna een maand - een twintigtal artikelen over de toestanden in Hongarije. Zij waren van de hand van een speciale, aanvankelijk niet met naam aangeduide verslaggever. Eerst bij het twaalfde artikel werd bekend gemaakt dat de rapportage verzorgd werd door Siep GEUGJES, een der secretarissen van het CPN-district Amsterdam.

De reis van GEUGJES is niet de eerste in haar soort. Nog geen drie maanden geleden vertrokken de hoofdredacteur van "De Waarheid", Marcus BAKKER en de journalist Ton van STRALEN naar Polen op uitnodiging van het partijblad aldaar teneinde zich op de hoogte te stellen van de ontwikkeling. Ook zij legden hun indrukken in een serie artikelen vast.

Steep GEUGJES heeft getracht zijn lezers duidelijk te maken dat - hoewel met harde hand tegen de contrarevolutionairen wordt opgetreden - de toestanden in Hongarije niet zo ernstig zijn als in de pars van de westelijke landen beschreven. GEUGJES roemt de Sowjet-Unie en de overige socialistische landen voor de hulp die zij Hongarije verlenen.

Hij laat niet na om Janos KADAR, de premier van Hongarije, in een vraaggesprek te laten zeggen, dat zijn land van hulp uit het Westen niet veel merkt.

Terugkeer CPN-delegatie uit China.

Intussen is GEUGJES via Warschau weer in Nederland teruggekeerd. Waarschijnlijk heeft hij vanaf Warschau samengereisd met de CPN-delegatie die uit Peking via Moskou naar Nederland terug kwam. Deze delegatie, bestaande uit de partijbestuursleden Annie AVERINK en Gerrit MAAS en de districtsbestuurder uit Noord-Holland-Noord, Gerrit de VRIES, vertrok op 20 november 1956 op uitnodiging van de Chinese Communistische Partij naar "Rood China". Zij landden 25 januari j.l. op Schiphol en werden o.m. afgehaald door Paul de GROOT, Friedl BARUCH, Rinus HAKS en Rie LIPS.

De positie van het partijblad.

Precies twee maanden na de oproep tot financiële steun naar aanleiding van de noodsituatie waarin de partijkrant tengevolge van de gebeurtenissen in Hongarije kwam te verkeren, publiceerde het partijbestuur in "De Waarheid" van 28-1-1957 een tweede oproep om de moeilijke positie van de krant onder ieders aandacht te houden. Deze oproep is de vrucht van een omstreeks 20 januari gehouden partijbestuurszitting.

In de mededeling wordt er aan herinnerd, dat de partijkrant ondanks verdachtmakingen, broodroof, dank zij de offerbereidheid van de lezers kon blijven verschijnen. Tevens wordt vastgesteld

dat de moeilijkheden nog niet zijn overwonnen. Het verlies aan adverteerders en abonnees kost de krant maandelijks tienduizenden guldens als op de oude voet zou worden voortgegaan.

Derhalve is besloten de omvang van de krant tijdelijk in te krimpen door het laten vervallen van de ruimte, die tot voor kort voor advertenties nodig was. De ruimte voor nieuwsvoorziening zou hierdoor volgens het partijbestuur niet worden aangetast.

Een en ander zal worden geëffectueerd door het terugbrengen van de omvang van de zaterdag-editie van 8 tot 6 pagina's en door het laten vervallen van "Nieuws en Sport", het maandagochtendblad van de Amsterdamse editie van "De Waarheid". Naar schatting betekent dit een papierbezuiniging van ongeveer 10%.

"Nieuws en Sport" heeft gedurende de drie jaren, dat het uitkwam, een nogal kommervol bestaan geleid. De partijleiding is er niet in geslaagd met het blad ten opzichte van andere maandagochtendbladen een concurrerende positie op het gebied van de sportjournalistiek te veroveren. De huidige moeilijkheden van "De Waarheid" vormen voor de partijleiding waarschijnlijk een welkome aanleiding om zich van het Amsterdamse ochtendblad te ontdoen.

Volgens de oproep van het partijbestuur zullen de getroffen inkrimpings-maatregelen ongedaan gemaakt kunnen worden als er voldoende abonnees gewonnen worden en indien de advertentie-omzet weer groter wordt.

In de oproep van het partijbestuur worden de al eerder aan de orde gestelde taken nog eens onder de aandacht van alle partijgenoten gebracht. Deze taken zijn:

1. het bijeenbrengen van f 200.000.- t.b.v. het Donatiefonds van de partij vóór 1-7-1957;
2. het winnen van 2500 nieuwe abonnees op "De Waarheid" vóór 1-5-'57;
3. het opvoeren van de colportage met "De Waarheid";
4. het terugwinnen van de verloren gegane adverteerders.

De Waarheid geroyeerd.

De CV Persorganen, uitgeefster van het dagblad "De Waarheid", werd op 9-1-'57 als lid van de Vereniging "De Nederlandse Dagbladpers" geroyeerd. De algemene ledenvergadering van deze vereniging van uitgevers van Nederlandse dagbladen heeft n.l. het protest van "De Waar-

heid" tegen het in december 1956 - op grond van de ondemocratische gezindheid van de CPN en van "De Waarheid" met betrekking tot de gebeurtenissen in Hongarije - aangezegde roeyement verworpen.

Als gevolg hiervan kan de directie van "De Waarheid" niet meer deelnemen aan de besprekingen van de Nederlandse dagbladdirecteuren. De bedoeling van het roeyement is niet, aldus het door de Nederlandse Dagbladpers uitgegeven communiqué, het verschijnen van het dagblad "De Waarheid" onmogelijk te maken. Dit zou inbreuk maken op het beginsel van de persvrijheid. Het partijdagblad kan als voorheen gebruik blijven maken van de voorzieningen, die de vereniging haar leden collectief biedt (centrale papierinkoop, nieuwsvoorziening e.d.) .

Overheidsadvertenties in "De Waarheid".

Naar aanleiding van vragen in de Tweede Kamer over het plaatsen van advertenties van overheidswege in "De Waarheid", deelde de Minister-President mede, dat sedert 1948 geen advertenties meer van rijkswege in "De Waarheid" waren geplaatst dan alleen de trekkingslijsten van de staatsloterij en de zgn. "officiële publicaties".

De "officiële publicaties" worden door de Stichting Recognitiedienst, een dochterinstelling van de NDP aan de aangesloten leden verstrekt, die ze tegen een kleine vergoeding kunnen plaatsen. Nu "De Waarheid" sinds 9-1-'57 als lid van de NDP is geroyeerd is de mogelijkheid geschapen de verstrekking van deze publicaties stop te zetten. Er worden thans door de Recognitiedienst geen officiële publicaties meer aan "De Waarheid" ter beschikking gesteld.

Het Ministerie van Financiën heeft verder de overeenkomst met "De Waarheid" inzake de plaatsing van de trekkingslijsten opgezegd.

Naar het zich laat aanzien zullen ook de lagere overheidsorganen er nu wel geheel van afzien nog langer officiële mededelingen in het communistische dagblad te plaatsen.

Politiek en Cultuur.

Sonja PRINS is afgetreden als redactiesecretaresse van Politiek en Cultuur en als zodanig vervangen door Ger. HARMSSEN.

In de partij werd al lang ernstige kritiek op haar uitgeoefend.

Zij behoorde tot de groep intellectuelen, die voor en tijdens het partijcongres van oktober 1956 blijk gaven van opvattingen betreffende de partijlijn en de ideologie, die afweken van die door de partijleiding gehuldigd. De directe aanleiding tot haar aftreden was een artikel van haar hand in het decembernummer van P.&C., getiteld: "De inhoud van onze cultuur". Sonja PRINS stelde daarin dat de Partij t.o.v. de intellectuelen een tegemoetkomende en ondogmatische houding moet aannemen. In het januarinummer zijn haar opvolger Ger HARMSSEN en Joop WOLFF daartegen in het geweer getreden. Vooral de laatste heeft dit op zeer felle wijze gedaan.

Door het aftreden van Sonja PRINS is de oppositie van vorig jaar weer verder de mond gesnoerd.

Reorganisatie buurtafdelingen.

Het organisatie-probleem van de CPN zoals dit voor en tijdens het 18e partijcongres aan de orde werd gesteld is voorzover het organisatie-wijzigingen van principiële aard betreft, naar de ijskast verdwenen. Men gaat echter wel over tot het doorvoeren van wijzigingen van lagere orde. Na de nieuwe regeling van de positie van de leidinggevend organen in de partij (eind oktober 1956) begint men nu uitvoering te geven aan de plannen tot samenvoeging van afdelingen. De hierbij gevolgde methode is niet overal gelijk. Om bij de afdelingen een gevoel van grotere zelfstandigheid aan te kweken is hen hierbij kennelijk enige vrijheid gelaten.

De partij probeert zich door deze reorganisatie een wat democratischer en meer Nederlands aanzien te geven. In sommige afdelingen worden huishoudelijke reglementen opgesteld, waarin o.m. de taken worden omschreven van de voorzitter, de secretaris en penningmeester. Uit deze reglementen blijkt dat de thans voor de bestuursleden van de afdelingen gebruikte benamingen ongeveer analoog zijn aan die van dergelijke functies bij andere politieke partijen. De functie van voorzitter, die voorheen van weinig betekenis was, krijgt nu meer relief; in feite is hij de politiek secretaris van vroeger. De voorzitter heeft dus de algemene politieke leiding en hij oefent contrôle uit op de genomen besluiten.

In Amsterdam werd door samenvoeging het aantal afdelingen met circa 50% verminderd. De nummering komt bij de samengevoegde afdelingen te vervallen. Deze worden nu vernoemd naar stadswijken en buurten waar-

binnen zij gelegen zijn.

De bedrijfsafdelingen.

Ten aanzien van het reorganiseren van de bedrijfsafdelingen ligt de zaak bij de Partij niet zo eenvoudig als bij de buurtafdelingen. Dat bleek al duidelijk uit de discussies op het 18e CPN-partijcongres over het voorstel van de partijleiding dat overwogen moest worden de bedrijfsafdelingen op te heffen. Verschillende discussianten keerden zich daar fel tegen, ook al had H.J.HOEKSTRA als organisatie-secretaris van het partijbestuur in zijn rede aan het begin van het congres het voorstel reeds sterk afgezwakt. Hij bracht n.l. naar voren dat de gedachte om tot onmiddellijke opheffing over te gaan onjuist was. Volgens hem moest men niet iets afschaffen voor men zekerheid had er iets beters voor in de plaats te stellen. Deze gedachte leeft nog voort in de CPN-gelederen en men is er nog over in beraad wat verder te doen. Vandaar vermoedelijk de tegenstrijdige parolen die de Partij hierover uitgeeft.

Terwijl het ene ogenblik wordt gesteld dat het niet wenselijk is de bedrijfsafdelingen op te heffen, wordt bij een volgende gelegenheid gezegd dat deze afdelingen t.z.t. moeten verdwijnen. Recente uitspraken van vooraanstaande partijfunctionarissen zouden er op kunnen wijzen dat het thans in de bedoeling ligt een aantal bedrijfsafdelingen in Amsterdam als administratieve eenheid op te heffen. De Partij zou deze dan als een soort partijcel, misschien genaamd contactgroep, in het bedrijf willen laten voortbestaan. Geheel duidelijk is deze aangelegenheid niet en de indruk bestaat dat de partijleiding zelf ook niet weet hoe zij uit het probleem van de bedrijfsafdelingen moet geraken.

Uitreiking nieuw partijlidmaatschapsboekje CPN.

Omtrent de jaarwisseling is de Partij in alle afdelingen overgegaan tot de uitreiking van een nieuw partijboekje. Het tot eind 1956 gebruikte dateerde van 1953. Het partijboekje dat toen uitgegeven werd was oorspronkelijk bedoeld voor de jaren 1953 en 1954, maar het werd eind 1954 door invoeging van een inlegvel ook geschikt gemaakt voor het gebruik in 1955 en 1956.

Door de uitgifte van een nieuw partijboekje heeft de Partij

zich een inzicht kunnen verschaffen in het juiste ledental.

Men tastte hierover blijkbaar in het duister, hetgeen niet alleen zijn oorzaak vond in de doorwerking van de Hongaarse kwestie, maar ook in het niet geheel in de hand hebben van de ledenadministratie.

Aan het uitreiken van het nieuwe partijboekje heeft men wederom bijzondere aandacht geschonken. Zo is het opmerkelijk dat de CPN de beste werkers hiervoor heeft ingezet. Dit zou er op kunnen wijzen dat men nadrukkelijk gepoogd heeft, ten gevolge van "Hongarije" verlorener gegane leden, terug te winnen.

* * *

MANTELORGANISATIES.

Vredesbeweging.

De meningsverschillen, die zich in de Nederlandse Vredesraad na de november-gebeurtenissen in Hongarije hebben geopenbaard, spitsten zich rond de jaarwisseling nog toe.

Pogingen van figuren in het Algemeen Bestuur als de voorzitter Dr. W.H. van DOBBEN om de beide "vleugels" in de Nederlandse Vredesraad - communisten ter eenre, pacifisten ter andere zijde - met elkaar te verzoenen, konden niet verhinderen, dat enkele hunner zich uit de NVR terugtrokken.

Zo leidde het optreden der communisten in de NVR tot het bedanken van Prof. Dr. J. PRESSER en J.J.H. van PROOSDIJ voor het lidmaatschap van het Algemeen Bestuur en tot het uittreden van Th. VESSEUR uit het Hoofdbestuur.

Belangrijker was in dit verband nog het feit, dat de algemeen (eerste) secretaris van de NVR, Drs. W. HOLTAND, in de loop van januari meende zijn functie te moeten neerleggen. Het zou hem zinloos voorkomen zijn taak nog langer te vervullen daar hem duidelijk was geworden, dat de communisten in de Raad niet voor rede vatbaar zijn en star vasthouden aan het partijstandpunt.

Anderzijds meende de communist Siem SCHOEN vanwege de oppositie in de NVR tegen zijn optreden te moeten bedanken als redacteur van het blad "Vrede". Officieel werd als reden hiervan evenwel het aanvaarden van een andere werkkring genoemd.

In het Algemeen Bestuur van de Nederlandse Vredesraad overheerst thans de mening, dat de leidende rol van de CPN in de Raad is uitgespeeld.

In dezelfde geest zou zich onlangs een lid van de dagelijkse leiding van de CPN hebben uitgelaten, zeggend, dat de Partij haar controle op de Vredesbeweging heeft verloren.

Dit betekent intussen niet, dat de CPN de hoop geheel heeft opgegeven de NVR nog als instrument te kunnen gebruiken. Zij hoopt evenals de "midden-figuren" in de Vredesraad - de tegenstellingen te kunnen overbruggen. Evenals de communistische Wereldvredesraad schijnt de Partij dit doel te willen bereiken door de aandacht van de vredesstrijders te richten op hetgeen hen onderling bindt. Hierbij

zou met name gedacht moeten worden aan actie tegen de West-Duitse herbewapening.

In dit verband moge worden herinnerd aan het artikel, dat de vroegere NVR-secretaris, Nico LUIRINK - thans nog lid van het Algemeen Bestuur - in "De Waarheid" van 14-1 j.l. schreef. Hij uitte daarin zijn tevredenheid over het besluit van de NVR om een "brede actie" te voeren tegen de West-Duitse herbewapening, "ondanks" - aldus LUIRINK - "de grote meningsverschillen met betrekking tot de situatie in Hongarije.

Hoewel de schrijver zich in zijn artikel distancieert van de pacifistische stroming in de NVR, meent hij, dat de gebleken bereidheid om "samen verder te gaan" verheugend is. Juist tegen de achtergrond van de Duitse herbewapening is deze eenheid z.i. noodzakelijk.

Ook de Wereldvredeesraad ondergaat nog de invloed van het geteuren in Hongarije.

Blijkens het blad "Neue Zeit" d.d. 13 december 1956 had de WVR-secretaresse Isabelle BLUME in Moskou een onderhoud met de CPSU-secretaris CHROESTSJOW over "de vooruitzichten van de strijd voor de vrede". Tijdens een interview met een verslaggever van het genoemde Sowjet-orgaan legde ook deze WVR-functionaresse de nadruk op de eenheid, die - getuige de op 18 november 1956 in Helsinki gehouden zitting van leden van het Bureau van de Wereldvredeesraad - ondanks bepaalde meningsverschillen gehandhaafd bleef.

Anderzijds wees zij op de noodzaak van verandering in de methodiek en organisatievorm der Wereldvredeesbeweging.

Uit de verdere verklaring van Isabelle BLUME blijkt, dat zij centrale leiding onder de tegenwoordige omstandigheden bezwaarlijk vindt: er zou meer vrijheid van handelen moeten worden gegeven aan de nationale vredesbewegingen voor wat betreft de specifiek-nationale vraagstukken. Zij zou de leiding van het internationale vredeswerk in verband hiermee willen opdragen aan regionale centra.

Om "storingen" te voorkomen zou het werk van deze centra nauw moeten worden gecoördineerd met dat van het WVR-secretariaat, dat in ieder geval een deel van zijn centrale taak zal behouden.

Hoewel het plan tot wijziging van de methodiek der vredes-

beweging reeds in juni 1956 door het WVR-Bureau werd geïncideerd, is het waarschijnlijk, dat de november-gebeurtenissen de noodzaak hebben vergroot om snel uitvoering te geven aan deze voorgenomen verandering in werkwijze.

Activiteiten onder oud-verzetstrijders en oud-militairen.

De communistische organisatie voor oud-verzetstrijders "Verenigd Verzet 1940 - 1945" heeft al geruime tijd vrijwel niets van zich laten horen. Verenigingsactiviteit bleef beperkt tot het (onregelmatig) uitgeven van het blad "De Stem van het Verzet".

In 1956, aan het einde van de zomer, heeft de communist Jan BRASSER, bestuurslid van "Verenigd Verzet" geprobeerd de organisatie wat op te monteren, toen nog zonder resultaat.

Internationaal - in kringen van de F.I.R. - werd ook weinig ondernomen, maar in het najaar werd te Rome in beginsel een nieuw F.I.R.-program opgesteld.

In dezelfde periode werd van communistische zijde activiteit ontplooid onder Russische oud-militairen, alsmede onder leden van de voormalige communistisch geleide Internationale Brigade, die in de dertiger jaren werd opgericht ter bestrijding van Franco's optreden in Spanje. (zie hiervolgend).

Het is niet bekend of verband bestaat tussen de verschillende campagnes.

F.I.R.

Van 26 tot 28 oktober 1956 vergaderde het Bureau van de Fédération Internationale des Résistants (F.I.R.) te Rome. Het doel van deze overeenkomst was naast het treffen van voorbereidingen voor het in oktober 1957 te houden derde congres van de F.I.R., het organiseren van "studiedagen" in West-Duitsland om het vraagstuk te bespreken van de schadeloosstelling van de slachtoffers van fascisme en nationaal-socialisme.

Waarschijnlijk in het kader van dit laatste plan, dat nog nader door de F.I.R. moet worden uitgewerkt, werd in Amsterdam op 13-11-1956 een vergadering gehouden van het voorlopige Nederlandse

Auschwitz-comité. Aldaar werd melding gemaakt van het optreden van het Internationale Auschwitz-comité (te Hamburg bijeen op 26 en 27 oktober 1956 in tegenwoordigheid van J. ALVARES VEGA, I.J. FURTH en E. FURTH-HALVERSTADT, bestuursleden van het Nederlands Auschwitz-comité. Besproken werd de mogelijkheid schadeloosstelling te verlenen aan voormalige politieke gevangenen c.q. hun nabestaanden). Naar aanleiding hiervan werd te Amsterdam besloten tot oprichting van een vereniging op humanitaire grondslag, welke zich ten doel stelt schadeloosstelling te verkrijgen voor de slachtoffers van het voormalige concentratiekamp Auschwitz.

Het Internationale Auschwitz-comité organiseerde, zoals te doen gebruikelijk, op 26-1-57 een pelgrimstocht van 5 à 6 dagen naar Auschwitz. Daaraan hebben namens het Nederlandse Auschwitz-comité deelgenomen: A. FELS-KUPFERSCHMIDT, de beeldhouwer Wesse COUZIJN en O. MEIJER, conservator van het Stedelijk Museum te Amsterdam.

Het Nederlands Auschwitz-comité belegde tegelijkertijd (27-1-1957) een bijeenkomst te Amsterdam ter herdenking van het feit dat het concentratiekamp 11 jaar geleden bevrijd werd.

Sowjet-organisatie van Oorlogsveteranen.

Op 29 september 1956 werd in Moskou een organisatie van Sowjet Oorlogsveteranen opgericht. Een Uitvoerend Comité werd gekozen onder voorzitterschap van de Russische maarschalk A.M. WASSILEWSKI.

De organisatie stelt zich ten doel in contact te treden met buitenlandse organisaties, die strijden voor het behoud van de vrede en tegen oorlogspropaganda.

Op het stichtingscongres werd besloten toelating te verzoeken tot de "Wereldfederatie van Oorlogsveteranen".

Herdenking Internationale Brigade.

Voor het eerst sinds geruime tijd kwamen voormalige leden der Internationale Brigade bijeen, die tijdens de Spaanse burgeroorlog tegen FRANCO en zijn aanhangers streden. Na het beëindigen van de burgeroorlog verenigden zij zich in verschillende nationale verenigingen van "Oud-Spanjestrijders".

Het voornaamste doel van de Nederlandse vereniging van die naam was het herkrijgen van de Nederlandse nationaliteit voor haar statenloos geworden leden.

Op 28 oktober 1956 kwamen verschillende oud-Spanje-strijders te Belgrado bijeen ter herdenking van het feit, dat de Internationale Brigade 20 jaar geleden was opgericht. Ook een Nederlandse delegatie, bestaande uit de communisten W. BANDSMA en K. NIJSSEL, was hierbij tegenwoordig. Opmerkelijk was, dat eerst in "De Waarheid" van 26 jan. 1957 van deze bijeenkomst melding werd gemaakt. Medegedeeld werd, dat de uitnodiging tot deelname aan deze herdenking voor Nederland gericht was aan de Vereniging "Verenigd Verzet 1940 - 1945".

In november 1956 organiseerde de regering van de Duitse Democratische Republiek te Berlijn een reunie van oud-Spanjestridders ter gelegenheid van de 20ste gedenkdag van de oprichting van de Internationale Brigade. Van Nederlandse zijde werd hieraan deelgenomen door N. van BERGEN-DIAMANT, hoofdbestuurslid der NVB, in haar kwaliteit als oud-Spanjestriddster.

Te Parijs werd op 22 en 23 december 1956 het 9e congres gehouden van de Amicale des Anciens Volontaires Français en Espagne, eveneens ter herdenking van de oprichting van de Internationale Brigade.

Waarschijnlijk werden de bijeenkomsten te Berlijn en te Parijs gehouden als reactie op de reeds eerder vermelde vergadering te Belgrado.

Jeugdbeweging.

ANJV

Op 27 januari j.l. organiseerde het communistische Algemeen Nederlands Jeugd Verbond (ANJV) in het Concertgebouw te Amsterdam een zgn. jeugdappèl voor ontwapening. Het plan daartoe was reeds bekend geworden uit het in de loop van 1956 gepubliceerde winterprogramma van het verbond. Een soortgelijke conferentie, bijeenge-

roepen voor 20 januari in Rotterdam, werd uitgesteld.

De meeting in Amsterdam zou zijn bijgewoond door circa 2000 jongeren. Aan de bijeenkomst werd nog een bijzondere kleur verleend door de verwelkoming van de secretaris-generaal der Wereld Federatie van Democratische Jeugd (WFDY), Jacques DENIS.

De ANJV-leiding wil met bijeenkomsten als de genoemde kennelijk een bijdrage leveren binnen het kader van het algemene streven der communisten naar internationale ontwapening.

Het ANJV-Hoofdbestuur toonde belangstelling voor het doen en laten van zusterorganisaties in het buitenland door het afvaardigen van zijn vice-voorzitter Barth. SCHMIDT en het hoofdbestuurslid Luc. de JONG naar het eerste congres van de communistische jeugdbond in Frankrijk (UJCF), de voormalige republikeinse jeugdbond (UJRF).

Deze omzetting van de UJRF in een openlijk communistische jeugdorganisatie geschiedde onder de motivering, dat een communistische jeugdorganisatie in Frankrijk meer kans heeft een massorganisatie voor jongeren te zijn.

In België bestaan eveneens plannen de bestaande mantelorganisatie voor de jeugd om te zetten in een openlijk door de communistische Partij geleide vereniging.

In leidende kringen der Nederlandse communistische jeugdbeweging voelde men er tot dusver niet veel voor dit buitenlandse voorbeeld te volgen, omdat het resultaat van een dergelijke maatregel - gezien de Nederlandse politieke verhoudingen - waarschijnlijk negatief zou zijn.

Typierend voor de aandacht, die het ANJV de laatste jaren besteed aan het werk in de drie Noordelijke provinciën was de regionale jeugdconferentie, op 26 en 27 januari j.l. in Roden (Dr.) gehouden. De arbeid van het afgelopen jaar en de plannen voor 1957 passeerden daar de revue, waarbij veel aandacht werd gewijd aan het club- en ontspanningswerk op het platteland.

In een nieuw gekozen "Streekraad" werd het secretariaat wederom toevertrouwd aan het ANJV-hoofdbestuurslid W. SWART (5-4-28 Amsterdam). Deze werd begin 1956 door de ANJV-leiding

- aangewezen -

aangewezen om het jeugdwerk in het Noorden nieuw leven in te blazen. Dit besluit volgde kort nadat de in december 1955 in Groningen gehouden plattelandsjeugdconferentie de aandacht had gevestigd op de taak, die het ANJV zich ten aanzien van de jongeren van het platteland stelt.

Uiteraard is het de WFDY, die heeft bewerkstelligd dat de aangesloten jeugdorganisaties (w.o. het ANJV) meer aandacht aan de genoemde tak van activiteit zijn gaan wijden. Met name de in december 1954 in Wenen gehouden internationale conferentie betreffende de rechten der plattelandsjeugd heeft in dit opzicht inspirerend gewerkt.

Hongarije.

Van de gebeurtenissen in Hongarije heeft het ANJV weinig nadeel (in de vorm van ledenverlies e.d.) ondervonden. De leiding van deze organisatie voor de werkende jeugd stelde zich vanaf het begin geheel op hetzelfde standpunt als de Partij, d.w.z. keurde het Russische optreden in Hongarije goed en keerde zich scherp tegen het Frans-Engelse ingrijpen in het conflict tussen Israël en Egypte.

Opmerkelijk was ook de aanval van de vice-voorzitter B. SCHMIDT in het blad "Jeugd" van december 1956 op het bestuur van de Democratische Studenten Organisatie (DSO) "Pericles". Dit had zich in een officiële verklaring uitgesproken tegen het gedrag van de Sowjet-Unie inzake Hongarije. SCHMIDT noemde de argumenten van het Pericles-bestuur "verzinsels", die berustten op "de leugens van radio Vrij Europa en de Amerikaanse propaganda-diensten".

OP SJ

In tegenstelling tot het ANJV waren in kringen van de Organisatie van Progressieve Studerende Jeugd (OP SJ) wél kritische geluiden ten aanzien van het Russische optreden in Hongarije te beluisteren. Het hierover in OP SJ-gelederen bestaande verschil van mening kwam ook tot uitdrukking in de besluiten van het 5e OP SJ-congres, dat van 22 t/m 24 december 1956 in de Kaag werd gehouden. Vertegenwoordigers van het ANJV en de DSO "Pericles" woonden dit congres als gasten bij.

Het OPSJ-congres besloot het initiatief te nemen tot het houden van een geldelijke inzameling ter ondersteuning van de getroffen Egyptische jeugd, zulks met medewerking van het Egyptische Rode Kruis.

De uitvoering van dit initiatief is intussen opgedragen aan een Jeugd-Comité "Hulp aan Egypte", waarvan het secretariaat berust bij het OPSJ-hoofdbestuurslid R. de JONG-MULDER (9-10-28 Amsterdam).

Men wil voor het genoemde doel geld bijeen brengen door de verkoop van propagandakaarten á 25 cent per stuk.

Waarschijnlijk hebben de organisatoren besloten een speciaal comité in het leven te roepen om de communistische oorsprong van deze actie tegenover niet-communistische buitenstaanders te verhullen.

Inzake de internationale uitwisseling - één van de agenda-punten - sprak het congres zich uit voor bevordering van de correspondentie tussen Nederlandse scholieren en die van andere landen. Hierover zal een folder, die op de scholen dient te worden verspreid, nadere bijzonderheden bekend maken.

Voorts maakte de toestand bij het onderwijs in Nederland deel uit van de congres-agenda.

Namens de aanwezigen werd een protest gezonden aan de Minister van Onderwijs vanwege zijn standpunt inzake onderwijsaangelegenheden, met name voor wat betreft de salariëring van het onderwijzend personeel.

NVB

In november 1956 ontving de Internationale Democratische Vrouwen Federatie een oproep van de Nationale Raad van Hongaarse Vrouwen tot hulpverlening aan het Hongaarse volk in verband met de aldaar door de opstand veroorzaakte chaotische toestanden.

De IDVF antwoordde, dat zij bereid was een hulp-actie te organiseren en riep dientengevolge de aangesloten nationale (communistische) vrouwenorganisaties op tot ondersteuning van de Hongaarse vrouwen.

Ook de NVB ontving dit verzoek. Tot op heden werd echter nog geen reactie van die zijde bekend, waarschijnlijk tengevolge van het feit, dat de NVB door interne verwarring niet in staat was op korte termijn een dergelijke actie te organiseren.

Deze verwarring werd mede veroorzaakt door persoonlijke tegenstellingen in het Hoofdbestuur en is ongetwijfeld nog versterkt door de langdurige afwezigheid van Annie AVERINK, die in opdracht van de CPN in China vertoefde.

Om dezelfde redenen heeft de NVB tot nu toe nagelaten gehoor te geven aan een oproep van de IDVF tot het organiseren van een inzamelingsactie van medicamenten en geld ten behoeve van Egypte.

Volgens "De Waarheid" van 18-1-57 heeft het Hoofdbestuur van de NVB een onderhoud aangevraagd met de ministers ZIJLSTRA en MANSHOLT om te protesteren tegen de onvolledige compensatie van de premie voor het ouderdomspensioen.

* * *

VAKBEWEGING.

EVC stelt looneisen.

De EVC is er van uitgegaan, dat de zgn. bestedingsbeperking, eirde november 1956 door de SER geadviseerd (in het bijzonder de 1.3% "loonsverlaging"), ernstige ontevredenheid onder grote groep van arbeiders zou verwekken. In het aanwakkeren en uitbuiten van die veronderstelde ontevredenheid ziet de EVC een gunstige gelegenheid om zich op de na 4 november 1956 versmalde basis te handhaven en eventueel het verloren terrein te herwinnen. In een manifest van 8 december 1956 riep zij reeds op tot actie tegen "directe en indirecte loonsverlaging". Gereleveerd zij dat het Partijbestuur der CPN - de kans grijpende om de aandacht van Hongarije af te leiden naar sociaal-economisch terrein - op 29 december 1956 een resolutie publiceerde, welke eveneens een offensief tegen het SER-rapport behelsde en waarin o.m. een volledige compensatie van de premie AOW en een nieuwe algemene en verplichte loonronde werd geëist. Nadere precisering daarvan geschiedde begin januari door het Verbondsbestuur der EVC, dat een loonsverhoging van 6% in de vorm van een algemene loonronde als eis poneerde. Van dit percentage - zo stelde de EVC - mocht echter worden afgeweken in die bedrijven, waar een meerderheid zou willen ageren voor een hoger - of eventueel lager - percentage (Een schijnbare tegenstrijdigheid, welke verklaard kan worden uit het agitatorische karakter van de communistische vakbeweging. Eenzelfde tegenstrijdigheid viel vorig jaar te constateren toen het 4e EVC-congres - van 20 tot 22 januari 1956 te Amsterdam bijeen - zich uitsprak enerzijds tegen vrije loonvorming, anderzijds voor "lokale loonstrijd").

Drie der bij de EVC aangesloten vakorganisaties, n.l. de BNOP, ABHM en ABT waren al vooruitgelopen op een door het Verbondsbestuur uit te geven consigné. Eerstgenoemde gaf bij de intrede van 1957 een pamflet uit, waarin voor alle ambtenaren een salarisverhoging van 10% wordt verlangd. De ABHM schreef op 22 december aan zijn leden, dat het kader een loonsverhoging voorstond van 10%, zonder zich echter op dit percentage te willen vastleggen.

Inmiddels gaf de EVC tegen eind januari een landelijk manifest "voor een loonronde van 6%" uit.

"Eenheid van actie"?

Ten aanzien van de ABT (voornamelijk uit havenarbeiders te Amsterdam en Rotterdam bestaande) valt een tactische manoeuvre in de richting van de door de communisten zo zeer begeerde "eenheid van actie" te signaleren. De ABT gaf n.l. op 17 december een pamflet uit, waarin deze bond verklaarde zich aan te sluiten bij de door het OVB gelanceerde eis van minstens f 5.- duurtetoeslag per week en volledige compensatie der premie AOW voor de havenarbeiders. (Zoals bekend heeft het OVB onder de havenarbeiders van Rotterdam een veel grotere aanhang dan de ABT). Het Verbondsbestuur der EVC gaf zijn sanctie aan de koers van de ABT en stelde opportunistisch samengaan met het OVB in de gegeven situatie als een noodzakelijkheid.

Over de houding van het NVV-bestuur jegens de communistische vakbeweging maakt de EVC zich momenteel geen enkele illusie; toch ziet zij nog wel een lichtpuntje in het feit dat het NVV meer geporteerd is voor algemene loonronden dan voor vrije loonvorming en zo hoopt de EVC dan ook een aantal NVV-ers in acties voor de genoemde loonronde van 6% te kunnen meekrijgen langs de weg van oprichting van zgn. actie-comité's op brede basis. Door de recente ledenafval ligt het momenteel nog sterker dan voordien in de rede, dat de EVC zich alleen kan laten gelden als zij er in slaagt een aantal niet- en anders-georganiseerden, zij het slechts tijdelijk, aan haar kant te krijgen.

Deze actie-comité-methodiek is zeker niet nieuw, doch was in de tijd dat in de EVC over een eventueel opgaan in het NVV werd gesproken op de achtergrond geraakt.

Ook de door de CPN in de reeds eerder genoemde resolutie van 29-12-'56 aangegeven leuze over de "eenheid van onderop" duidt er op, dat de partij de beste kans op succes ziet in een poging werknemers van diverse pluimage in comité's-van-actie te verenigen.

Lukt het de communisten niet om dergelijke actie-comité's zelf op te richten en te leiden, dan zal de EVC, evenals voordien, zich wel noodgedwongen tot steunverlening en pogingen tot beïnvloeding moeten beperken, indien door niet-communistische werknemers dergelijke comité's worden opgericht of "wilde" acties worden begonnen.

De EVC acht het in de huidige situatie noodzakelijk de grote trom te roeren. Het Verbondsbestuur dringt aan op het houden van ledenvergaderingen en, uit propagandistisch oogpunt, van openbare bijeenkomsten gepaard met amusement. In meerdere rayon-vergaderingen (die het Verbondsbestuur voortaan om de 4 à 6 weken wil laten houden) hebben figuren van de centrale leiding voorlichting gegeven en aangespoord tot verhoogde activiteit. Alle aandacht van de arbeiders moet volgens de EVC op de Nederlandse toestanden worden geconcentreerd.

Agitatorische berichtgeving.

De EVC is in januari echter niet verder gekomen dan het uitstippelen van een actie-lijn. De bij sommige bedrijven voorgekomen arbeidsconflicten, die van geringe omvang waren en slechts in twee gevallen zijdelings met de betaling van de premie AOW verband hielden, zijn door "De Waarheid" gretig aangegrepen voor agitatorische berichtgeving.

Onder grote koppen verschenen op de voorpagina's berichten over werkelijke of als zodanig voorgestelde arbeidsconflicten.

Parallel hieraan heeft de Eenheidsvakcentrale uit deze arbeidsconflicten munt proberen te slaan, doch in geen van deze gevallen is het de EVC gelukt de betrokken werknemers voor haar wagen te spannen. Ter illustratie diene de lassersstaking bij de werf Wilton Figendoord. De aanleiding hiertoe was het verschil in loonsverhoging, dat de lassers en de bankwerkers ontvingen bij de berekening van de compensatietoeslag van 5,6 % op het rechtens geldende loon. Als gevolg van de wettelijk vastgestelde afrondingsbepaling kregen de lassers op een loon van f 1.33 per uur een verhoging van slechts f 0.07, terwijl de bankwerkers, wier loon f 1.34 bedroeg, f 0.08 extra ontvingen. De lassers, die zich hierdoor ten achter gesteld voelden, gaven hiervan blijk door het werk neer te leggen.

Ook bij deze gelegenheid trachtte "De Metaal"/EVC zich aanvankelijk in de staking te mengen door verspreiding van pamfletten en inschakeling van enkele zijner bestuurders. De lassers gaven laatstgenoemden evenwel onomwonden te kennen bemoeienis van EVC-zijde in welke vorm dan ook categorisch van de hand te wijzen. Nadien werd geen activiteit van de communistische bond meer waargenomen.

Internationale verbindingen.

In december 1956 ontving de EVC een verzoek van het Wereldvakverbond om steunacties voor Hongarije te organiseren. Dit verzoek ontving een weinig enthousiast onthaal, daar in Nederland de inzamelingen voor dit doel feitelijk werden gestuwd door verontwaardiging over het Sowjet-Russische optreden in Hongarije. Toch werd besloten zich naar het beleid van het WVV te voegen, met dien verstande dat geen collecte voor Hongarije op touw zou worden gezet, doch dat ondanks de moeilijke financiële positie, een bedrag van f 2000.- zou worden uitgetrokken, ten laste van het Verbondsbestuur en de gezamenlijke bedrijfsbonden. Overigens schijnen in januari nog slechts enkele bonden hun bijdrage-naar-ratio te hebben voldaan.

Bestond aanvankelijk het plan gebruik te maken van het intermediair van het Nederlandse Rode Kruis, later schijnt de EVC-leiding van dit voornemen te zijn teruggekomen en de voorkeur te hebben gegeven aan verzending van geld of goederen via eigen internationale contacten.

Ook over hulp aan Egypte is in EVC-kringen gesproken. Er bestaan aanwijzingen dat hier en daar getracht is voor dit doel wèl te collecteren, doch dat is op een fiasco uitgelopen. Er zijn wat dit aangaat in de EVC zelfs stemmen gehoord tegen het organiseren van steunacties aan Egypte, aangezien dit een zich uitspreken tegen Israël zou impliceren. Indien de EVC-leiding oorspronkelijk al van plan geweest mag zijn voor Egypte niet minder te doen dan voor Hongarije, zo bestaat toch de indruk dat voorlopig alleen de steun-verlening voor Hongarije daadwerkelijk aan bod is gekomen.

WVV-conferentie.

Namens de EVC vertrok op 2 januari j.l. W.HARTOG naar Praag, hoogstwaarschijnlijk ter bijwoning van een aldaar op 4 en 5 januari gehouden "Hongarije-conferentie" onder leiding van het WVV-secretariaat. Hierbij waren o.m. aanwezig: vertegenwoordigers van de "IJzeren-Gordijn"-vakbeweging, w.o. de "Hongaarse nationale raad van vrije Hongaarse vakbonden" alsmede afgevaardigden van de CGT (Frankrijk) en CGIL (Italië). Aan de diverse nationale vakcentrales werd verzocht op het stuk van hulpverlening rechtstreeks contact met de genoemde "Hongaarse nationale raad" te willen opnemen. In deze conferentie

werd ook de repatriëring van Hongaarse kinderen en het geven van voorlichting aan Hongaarse uitgewekenen besproken.

Het hoofdbestuurslid van "De Metaal"/EVC, H.KOLK, vertrok in november van het vorig jaar naar Tsjecho-Slowakije ter bijwoning van een WVV-conferentie. In een tweetal artikelen in "De Werker in de Metaalnijverheid", het orgaan van De Metaal/EVC, gaf hij een verslag van zijn reiservaringen.

Op deze conferentie werd onder meer het probleem aan de orde gesteld of de Vak Verenigings-Internationale voor metaal-arbeiders ("VVI-Metaal") er naar moet streven in de toekomst enige zeggenschap te krijgen in de "Hoge Autoriteit", het gezagsorgaan van de "Europese Kolen- en Staal-Gemeenschap" (EKSG). Mogelijk zal de "VVI-Metaal" trachten een vertegenwoordiging te krijgen in het zgn. "Consultatieve Comité", dat als adviserend college nauw contact onderhoudt met de "Hoge Autoriteit" om daardoor invloed te kunnen uitoefenen op de besluitvorming in het bestuurscollege van de EKSG en wetenschap te verkrijgen over hetgeen daar ter tafel komt.

In aansluiting op zijn bezoek aan Praag vertoefde KOLK van 24 tot 28 november 1956 te Nantes. Namens De Metaal/EVC bezocht hij aldaar het 20e Congres van de Franse communistische metaalbond.

Hierover bracht hij eveneens een kort verslag uit in een aantal vervolgpublishaties in "De Werker in de Metaalnijverheid".

* * *

HOOFDSTUK III - ACTIVITEIT VAN INDONESIËRS, CHINEZEN, WEST-INDIËRS

Getemperde activiteit.

De verwickelingen in hun eigen land hebben de activiteiten der Indonesiërs in Nederland enigermate getemperd. Behoudens het toezenden van enkele telegrammen aan de Indonesische regering en leiders, waarin "eisen en adviezen" om uit de huidige impasse te geraken waren geformuleerd, werd voorlopig een afwachtende houding aangenomen. Het Hoge Commissariaat van Indonesië in Nederland hield voor alhier studerende Indonesiërs een bijeenkomst ten einde hun een overzicht te geven van de toestand in het vaderland. Een hier vertoevende Sumatraanse student verwacht moeilijkheden tussen de in Nederland studerende Sumatranen en Javanen, indien door de Centrale Regering tegen Sumatra geweld zou worden gebruikt.

Wervingsbureau "op papier".

De Ambonese groeperingen zijn in de jongste verslagperiode politiek weinig op de voorgrond getreden. In een hunner regelmatig verschijnende organen werd melding gemaakt van een wervingsbureau voor Zuid-Molukse vrijwilligers voor een politiemacht in Hongarije. Dit bureau bleek echter slechts op papier te bestaan. Van Ambonese zijde wordt het verloop van de gebeurtenissen in Indonesië uiteraard met spanning gevolgd. Er valt geen animo te bespeuren om daarheen onder de huidige omstandigheden terug te keren.

De Surinamers in Nederland zijn nog steeds weinig actief. De vereniging "Ons Suriname" te Amsterdam heeft plannen om binnenkort weer met een toneelstuk voor het voetlicht te treden. Zoals reeds eerder het geval bleek, zal ook dit stuk mogelijk een bepaalde politieke strekking hebben.

Chinese stromingen.

Wat de Chinese samenleving betreft, werd een poging gesignaleerd om hier te komen tot een organisatie van aanhangers van de TCHANG KAI-SHEK regering. Een en ander bleek na terugkeer van

een der voornaamste Tchang Kai-shek aanhangers van een kortstondig bezoek aan Formosa, waar hij bij de viering van de 70e verjaardag van de maarschalk de in Nederland verblijvende Chinese gemeenschap vertegenwoordigde. De initiatiefnemers verwachten dat een 3 à 400 personen tot zulk een organisatie zullen toetreden.

De reeds eerder gemelde poging om te komen tot één grote landelijke organisatie van op de Volksrepubliek georiënteerde Chinezen, duurt nog voort, doch heeft tot nu toe geen resultaten opgeleverd.

Met hulp van de Chinese diplomatieke vertegenwoordiging in Den Haag, die de (uiteraard communistische propaganda-) films voor vertoning afstaat, worden vrij veelvuldig, veelal in Amsterdam of Den Haag, filmvoorstellingen voor in ons land verblijvende Chinezen georganiseerd. Ook staat vast, dat deze vertegenwoordiging propagandalectuur, o.a. het orgaan der Chinese Communistische Partij "Het Chinese Volksdagblad", onder landgenoten verspreidt.

* * *

A G E N D A

<u>Datum</u>	<u>Bijeenkomst</u>	<u>Plaats</u>	<u>Organisatie</u>
9/10 maart 1957	4e Congres ABHM	Amsterdam	EVC
22/24 maart 1957	4e Congres Metaal	Amsterdam	EVC
23/24 maart 1957	4e Congres BLZ	Groningen	EVC
30/31 maart 1957	4e Congres ATEK	Enschede	EVC
21/25 mei 1957	2e Internationale Conferentie van Transportarbeiders	Boekarest	VVI-Transport (WVV)
Oktober 1957	4e WVV-congres	Leipzig	WVV
na jaar 1957	4e Congres BHBV	Amsterdam	EVC
sept/okt. 1957	5e Congres BNOP	Amsterdam	EVC

* = nieuw c.q. aangevuld.

Stakingen overzicht in
januari 1957

V
o
l
g
n
o

<u>Bedrijf</u>	<u>Aanleiding</u>	<u>Inmenging Vakbonden</u>	<u>Resultaat</u>	
Schiedamse Carton- nage fabr., Oran- jestraat 16-24, Schiedam.	Grief van vrouwen en meisjes, dat zij - in tegenstelling tot voor- gaande jaren - geen Kerstgratificatie had- den ontvangen.	Geen.	Geen.	1.
N.V. Verschure & CO. te Amsterdam.	Eis van klinkers om een loonsverhoging van f. 5.-- p.w.	Geen.	Ontslag der stakers op staande voet.	2
Bouwobj. Wed. WIENTJES, Leyweg te Den Haag.	Staking uitbetaling "zwarte toeslag" na compensatie AOW.	Geen.	Geen.	3.
N.V. Koek- en Be- schuitfabr. v.h. G. Hille te Zaan- dam.	Eis der meisjes om vergoeding van reis- uren en hoger loon.	Inmengingspo- ging Chevofa/ EVC, evenwel zonder succes.	Geen. Ontslag van 3 meisjes en 9 mannen, die weigerden op 12-1-'57 aan het werk te gaan.	4.
N.V. Dok- en Werf- mij. Wilton Fijen- oord te Schiedam.	Ontevredenheid lassers; loonkwestie na inhou- ding premie AOW.	Erkende vak- bonden bemid- delden. Me- taal/EVC stookte zon- der succes. Metaal/OVB en MBGK/NVC pro- beerden munt te slaan uit staking.	Geen. Per 4-2- 1957 240 las- sers ontsla- gen, nadat zij op 17/1 een langzaam-aan- actie waren begonnen.	5.
N.V. Twentse Tex- tiel Mij. te En- schede.	Niet nagekomen belof- te voor loonsverhoging. Arbeiders eisten di- recte uitspraak direc- tie.	Geen.	Vooruitlopen- de op beslis- sing Rijksbe- middelaars, kregen arb. voorschot van f.25.--	6.
N.V. Dijkers, Ap- pendagefabr. te Hengelo (O).	Tariefkwestie.	Geen.	Toezegging di- rectie pro- bleem nader te bekijken.	7.

V
o
l
g
n
o

Begin in De onder de stakingsstreep vermelde getallen geven het aantal stakers aan. De boven de stakingsstreep vermelde getallen geven het aantal arbeiders aan dat in normale toestand werkzaam is.

- . staking met vooraf bepaalde tijdsduur (korter dan 24 uren)
- staking met vooraf bepaalde tijdsduur (24 uur of langer)
- = staking met niet vooraf bepaalde tijdsduur.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28
1	29/12 van aantal stakers ca. 60 vrouwen plakafdeling. 7.30 - 9.30 uur.																											
2.	<div style="text-align: center;"> <p>== +8</p> </div>																											
3.	<div style="text-align: center;"> <p>=====</p> <p>37 stucadoors.</p> </div>																											
4.	<div style="text-align: center;"> <p>===</p> <p>vanaf 10.30 uur, 29 uit afd. deegverwerking.</p> </div>																											
5.	<div style="text-align: center;"> <p>+ 300 lassers</p> <p>=====</p> <p>170 lassers; 14/1 250 lassers.</p> </div>																											
6.	<div style="text-align: center;"> <p>500</p> <p>==</p> <p>13.30 tot 14.00 uur: 21.</p> </div>																											
7.	<div style="text-align: right;"> <p>(23/1: 08.30 ===== werkherv.) 28 uit de afd. "vormerij".</p> </div>																											